

A Fővárosi Ítéltábla a Budapesti 384. sz. Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Faragó Andrea ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - dr. Guzrán Barna ügyvéd (címe) által képviselt **alperes neve (címe)** alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a Csuka és Társa Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Bardovits Anett ügyvéd) által képviselt alperesi beavatkozó neve (címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2019. március 28. napján kelt 8.P.25.863/2014/98. számú ítélete ellen a felperes részéről 100. sorszám alatt, az alperes részéről 102. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és a felperest gyermekvállalás költsége címén megillető kártérítés összegét - a kamatfizetési kötelezettség változatlanul hagyása mellett - 300.000 forintról 930.000 (Kilencszázharmincezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 589.200 (Ötszáznyolcvankilencezer-kétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes terhességét gondozó alperes az első trimeszterben fellépő fenyegető vetélés után 2013. november 11-én diagnosztizálta a felperes közös külső, de külön belső magzatburokban fejlődő, egy méhlepényen osztozó (diamniális monochoriális) ikerterhességét. A betöltött 39. terhességi hét utolsó napján, 2014. június 16-án ellenőrző vizsgálatok történtek, a magzati életműködést rendben találták, ezért a felperest otthonába bocsátották. Másnap a felperes a kora délutáni óráktól nem érzett magzatmozgásokat, ezért ismét jelentkezett az alperesnél, ahol a 16 óra 47 percet követő felvétele után magzati életjeleket nem észleltek, bőséges meconiumos magzatvíz ürítés mellett születtek meg a halott magzatok.

A felperes keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy az alperes a felperes

szülészeti ellátása során megsértette az egészséghez, valamint a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát, és ezért sérelemdíj, illetőleg kártérítés megfizetésére köteles. Másodlagosan a teljes és egészséges családban éléshez fűződő jogsérelem megállapítását kérte, a sérelemdíj fizetési kötelezettség és a kártérítési felelősség megállapításával együtt.

A Fővárosi Törvényszék .../51. számú - a Fővárosi Ítéltábla .../4. számú rész- és közbenső ítélete folytán - jogerőre emelkedett rész- és közbenső ítéletével megállapította az alperes kártérítési felelősségét azzal összefüggésben, hogy a felperest a terhességének 39. betöltött hetében 2014. június 16-án nem lehetett volna az alperesi intézményből az otthonába bocsátani, és ez esetben elkerülhető lett volna ikermagzatainak halva születése. Megállapította továbbá, hogy az alperes a szülészeti eljárással összefüggésben megsértette a felperes egészséghez, valamint a teljes és egészséges családban éléshez fűződő személyiségi jogát, amelyből fakadóan sérelemdíj fizetésére is köteles.

A felperes végleges keresetében 20.000.000 forint sérelemdíj, valamint annak 2014. június 17-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Vagyoni kárigényét a következők szerint jelölte meg: ikergyermekei temetési költségeiből fakadóan 251.478 forint és járulékai, illetőleg 100.000 forint és járulékai megfizetésére tartott igényt, gyermekvárás költségei címén 930.000 forint és járulékai megfizetését igényelte, míg jövedelemkiesés címén 2.835.000 forint és járulékai megfizetésére tartott igényt.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult, hivatkozása szerint mind a felperes sérelemdíj iránti igénye, mind a vagyoni kárigénye eltűzlott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 7.000.000 forintot és annak 2014. június 17-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 251.478 forintot és annak 2014. július 15-től számított kamatát, 100.000 forintot és annak 2014. augusztus 2. napjától számított kamatát, 300.000 forintot és annak 2014. február 20. napjától számított kamatát, továbbá 2.835.000 forintot és annak 2015. július 7-től számított kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezése szerint a peres felek a költségeiket maguk viselik; a tolmácsdíjat és a kereseti illetéket az állam viseli, míg a 331.656 forint előlegezett szakértői díjat az alperes köteles megfizetni az államnak, a további 331.656 forint szakértői díjat az állam viseli.

Határozata jogi indokolásában úgy foglalt állást, hogy a felperes személyes meghallgatásának adataiból, illetőleg az okirati bizonyítékokból és az általánosan elfogadott tényekből kiindulva - orvosszakértői vizsgálat nélkül is - megalapozott a felperes sérelemdíj iránti követelése, ugyanis egy egészséges terhesség kiviselésének a végén kellett szembesülnie magzatai halvaszületésével, amely a természetes anyai várákozásokat ismerve jelentős frusztrációt okozott a számára. Az elszenvedett pszichés elváltozások mértékére informatív volt a perben kirendelt pszichiáter, illetőleg pszichológus szakértő véleménye. A felperesnél a gyermekei elvesztésével összefüggésben elhúzódó alkalmazkodási zavar, elhúzódó gyászreakció alakult ki, amelyet nagy valószínűséggel megelőzött a poszttraumás stressz-szindróma kialakulása is. A felperesnek fóbiás, szorongásos tünetei vannak, a gyászreakció feldolgozása érdekében indokolt lenne pszichiátriai szakorvosi gyógyszeres és pszichoterápiás kezelése. A szakvélemény alapján azt is megállapította az elsőfokú bíróság, hogy ugyan a felperes az általa jelzett időtartamban alkalmatlanná vált a munkavégzésre, azonban az érvényesíteni kívánt sérelemdíj összege az eset körülményeihez mérten így is eltűzlottnak tekinthető. A felperes oldalán kompenzálandó hátrányként azt kellett értékelni, hogy anyai várákozásai megghiúsultak, a család egyensúlya a jövőbe vetett hitre is kihatással felborult, és

számos kapcsolatára káros hatással volt és van, a felperest a történetek mélyen megviselték, lelki státusza évekig törékeny lehet. Ehhez mérten az elsőfokú bíróság az összecszerűsége vonatkozó bírói gyakorlatra is tekintettel 7.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kötelezte az alperest.

A jövedelemkieséssel összefüggésben a kereset szerint marasztalta az alperest azzal: nem értékelhető az alperes javára a felperesnek a családok támogatásáról szóló 1998. évi LXXXIV. törvény 29. § (1) bekezdése és 31. § (1) bekezdése alapján járó anyasági támogatás, a felperes jövedelemkiesése ugyanis e támogatás igénylésétől független tény, és az alperes szerződésesszégő magatartásával áll okozati összefüggésben.

A felperes által érvényesített temetési költség, valamint sírkészítési költség okirattal igazolt tény, felmerülése és összecszerűsége kapcsán további bizonyításra nem volt szükség, ezért azt az elsőfokú bíróság a keresettel egyezően ítélte meg.

A gyermekvállalás költségei címén előterjesztett igényből az elsőfokú bíróság 300.000 forintot talált megalapozottnak, a teljes igény ugyanis számlákkal nem került igazolásra, de köztudomású, hogy a gyermekvárás során az édesanyák, illetőleg a család már előre megvásárol bizonyos használati tárgyakat, eszközöket, illetőleg a várandós próbál egészségesebben táplálkozni és több vitamin fogyasztására is szüksége van.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes egyaránt fellebbezést terjesztett elő.

A felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a sérelemdíj összegét 10.000.000 forintra kérte felemelni, és a gyermekvállalás költsége címén is a kereset szerint kérte marasztalni az alperest. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege akkor lenne arányos az őt ért sérelemmel, amennyiben egy magzatot veszít el, azonban a terhessége 39. hetében két egészséges magzatot veszített el. Az elsőfokú bíróság azt sem értékelte, hogy a felperest az őt ért ért pszichés terhelés nem csupán a munkavégzésben, hanem korábbi életvitelének folytatásában is akadályozta. Nem értékelte továbbá, hogy a szakértői vélemény önvád kialakulását is megállapította, amely házasságának megromlását, felbontását eredményezte, és ugyancsak magát okolta édesapjának a magzatok halálának évében bekövetkezett agyvérzéséért, majd haláláért. A gyermekvárás költségei kapcsán hangsúlyozta, hogy egy gyermek számára a legszükségesebb eszközök megvásárlása jelentett volna mintegy 300.000 forint értéket, azonban ikreket várt, így mindenképp kettőt kellett vásárolnia, és bár az ezen a címen előterjesztett kárigényét számlával valóban nem igazolta, a csatolt okiratok, illetőleg a meghallgatott tanúk vallomása alapján kárigénye nem eltúlzott, annak összege mérlegeléssel megállapítható.

Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a sérelemdíj összegét 3.500.000 forintra, a gyermekvárás költsége címén megítélt kártérítés összegét 150.000 forintra, míg a jövedelemkiesés címén megítélt kártérítés összegét 2.749.500 forintra kérte leszállítani. A sérelemdíjjal összefüggésben előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt, hogy a felperes nem örökre veszítette el a családalapítás és a családban élés esélyét, a magzatok sajnálatos halva születésére tekintettel nem alakulhatott ki ugyanolyan mértékű kötődés a felperesben a magzataihoz, mint olyan családtagnál, akit egy életen át ismer, kialakult személyiséggel rendelkezik, és egy életen át tartó emlékek kötődnek hozzá. Nem értékelte kellően a sérelem bekövetkezésekor irányadó ár- és értékviszonyokat, illetőleg azt a szakértői megállapítást sem, miszerint a felperes pszichés zavarában az idő múlásával javulás várható, és az állapotváltozás megfelelő pszichiátriai szakorvosi kezelés mellett gyorsítható lenne. A felperes terhére kell értékelni, hogy nem kívánt külső segítséget igénybe venni a történetek feldolgozására, és figyelemmel kell lenni arra is, hogy az alperes

magatartásától független, más családi tragédiák is negatív módon befolyásolták a jelenlegi állapotát. A gyermekvárás költségeivel összefüggésben arra utalt, hogy a felperes a megvásárolt tárgyak jelentős részét a kárenyhítés keretében értékesíthetné, ennek hiányában a megvásárolt tárgyak jelenleg is a javait képezik. A jövedelemveszteség megítélt összegét a 85.500 forint összegű anyasági támogatással kérte leszállítani, ugyanis a felperes a magzatai halva születése ellenére ugyanúgy jogosult volt az anyasági támogatásra, mintha élve születtek volna. A felperes a jogosultsága fennállása ellenére nem igényelte ezt a támogatást, ezzel magának okozott kárt.

A felperes fellebbezési ellenkérelme arra irányult, hogy az alperes fellebbezésében foglaltaknak a Fővárosi Ítéltábla ne adjon helyt.

A felperes fellebbezése kisebb részben megalapozott, az alperes fellebbezése megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és ellenkérelem korlátai között bírálta felül [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, abból nagyobb részt helytálló jogi következtetést vont le. Ítéleti döntését kizárólag a gyermekvárás költsége tekintetében módosította a következők szerint.

Az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel a jogvita elbírálásra irányadó jogszabályokat, mivel az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvénynek (Eütv.) az alperes által nyújtott ellátás idején hatályos 244. § (2) bekezdése szerint az egészségügyi szolgáltatásokkal összefüggésben keletkezett kárigényekre, illetve a személyiségi jogsértések esetén követelhető igényekre a Ptk.-nak a szerződésen kívül okozott kárért való felelősségre, valamint a személyiségi jogok megsértésének szankcióira (Ptk. 2:51-53. §) vonatkozó szabályait kell megfelelően alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság jogerős rész- és közbenső ítéletével eldöntötte, hogy a kereset jogalapja fennáll, így az elsőfokú bíróságnak arról kellett határoznia, hogy milyen összegű sérelemdíj, illetőleg vagyoni kártérítés illeti meg a felperest.

Az elsőfokú bíróság által meghatározott sérelemdíj mértékét mind a felperes, mind az alperes kifogásolta. A Fővárosi Ítéltábla ezzel összefüggésben kiemeli, hogy a Ptk. 2:52. § (1) bekezdéséből kitűnően az érintett az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat. Tehát a sérelemdíj funkciója a személyiségi jogok megsértésével okozott nem vagyoni sérelmek kompenzálása. A Ptk. a sérelemdíj megítéléséhez, annak összegszerűsége meghatározásához az eset összes körülményének mérlegelését írja elő a bíróságok számára, egyúttal rögzíti azt, hogy az adott ügyben eljáró bíróságnak milyen szempontokat kell elsősorban figyelembe vennie annak megítélésénél, hogy szükséges és indokolt a sérelemdíj vagy sem. A mérlegelés körébe kell vonni a sérelmet szenvedett fél személyét, a jogsértés személyére, környezetére gyakorolt hatását, továbbá az eset egyéb körülményeit. A sérelemdíj összegének megállapításánál a sérelmet szenvedett felet ért hátrány és annak súlya, mértéke, ismétlődő jellege, a felróhatóság mértéke, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatása kap jelentőséget. A bíróságnak mindezek értékelésével kell megállapítania az adott személyt ért hátrányokat, és annak alapján kell eldöntenie, hogy a sérelmet szenvedett fél jogosult-e sérelemdíjra, amennyiben igen, milyen összegben. A bírói mérlegelés adott esetben arra is vezethet, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére [BH2016. 241.].

A nem vagyoni kártérítés/sérelemdíj megtérítése iránti követelések elbírálásának a polgári perben felmerülő egyes kérdéseiről szóló, a Fővárosi Ítéltábla Polgári Kollégiuma 1/2013. (VI. 17.) számú

határozatával elfogadott kollégiumi véleménye 7. pontja szerint mind a nem vagyoni kártérítéssel, mind a sérelemdíjjal szembeni követelmény, hogy az alanyi jog védelmet nyerjen, egyúttal a jogsértőket visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. Ennek érdekében a marasztalás összegének meghatározása során figyelemmel kell lenni egyrészt arra, hogy a megsértett jogok között nem lehet különbséget tenni. Tekintettel kell lenni emellett a pénzbeli marasztalás társadalmilag elismert céljára is: arra, hogy a megítélt összeg valóságos elégtételt nyújtson a személyiségi jogsértéssel okozott hátrány, sérelem kielégítésére (kompenzáció), ugyanakkor az a jogsértés szankcionálására is alkalmas legyen. E célok figyelembevétele széles körben ad lehetőséget a körülmények mérlegelésére, mert a teljes körű jóvátétel nem korlátozódik a jogsértéssel okozott, igazolt hátrány vagyoni ellensúlyozására. Az ily módon meghatározott vagyoni elégtétel a sérelmet szenvedett félben a jogsértő magatartás miatt keletkezett szubjektív hiányérzet csökkentésére szolgál, illetve magában foglalja a jogsértés társadalmi elítélését is.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte az eset körülményeit, különösen a jogsértés súlyát, valamint a jogsértésnek a sértettre gyakorolt hatását. Az általa meghatározott marasztalási összeg nem indokolatlanul magas, és nem is indokolatlanul alacsony, alkalmas a felperes alanyi jogainak védelmére, illetőleg arra, hogy az alperest visszatartsa a sérelmet okozó magatartástól. Az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy az alperes jogellenes, felróható magatartása megsértette a felperes egészséghez, valamint a teljes, egész és egészséges családban éléshez, a családtervezéshez és gyermekvállaláshoz fűződő személyiségi jogát. Az ikermagzatok elvesztése tragédia, a legsúlyosabb jogsérelmek közé tartozik, a jogsértés következményei tartósan fennmaradnak annak súlyossága folytán, a sértettre gyakorolt hatása a felperes mindennapjaira véglegesen kihat, életminőségét végérvényesen negatív irányban változtatta meg. Ezen túlmenően szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a felperesnél az őt ért rendkívüli veszteség miatt pszichés zavar alakult ki, a felperes az általa jelzett időszakban munkavégzésre - főbiás szorongásos tünetei miatt - is alkalmatlanná vált. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben a peradatokból nem lehet arra következtetni, hogy a felperes megsértette a kárenyhítési kötelezettségét azzal, hogy nem vett igénybe pszichiátriai szakorvosi kezelést. Kétségtelen, hogy a szakértő véleménye szerint gyásza feldolgozásához szüksége lenne szakember igénybevételére, ennek azonban akadálya a felperest körülvevő szociokulturális mező, illetőleg az alperesnek felróható traumatikus veszteséggel kapcsolatban kialakult önvádak visszatartó hatása. A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint ilyen körülmények között nem róható a felperes terhére, és nem tekinthető a kárenyhítési kötelezettség megsértésének az, hogy nem vett/vesz igénybe pszichoterápiát, tekintetbe véve a szakértői véleményből levonható következtetést is, miszerint a kezelés igénybevétele esetén sem állítható, hogy a káresemény okozta hátrány maradéktalanul és biztosan megszűnik.

Kétségtelen, hogy a felperest ért hátrány mértéke még súlyosabb annak folytán, hogy ikermagzatait veszítette el terhessége 39. hetében, a felperesnél önvád is kialakult, és az alperes fellebbezési érvelésével szemben a káresemény bekövetkeztekor 33 éves felperes, ha nem is örökre veszítette el a családalapítás esélyét, ez az esély - tekintetbe véve azt is, hogy a felperes a mai napig sem alapított családot - mindenképpen nagymértékben csökkent, azonban ilyen peradatok mellett sem vonható le az a következtetés, hogy az elsőfokú bíróság által megítélt 7.000.000 forint összegű sérelemdíj ne lenne alkalmas az előzőekben körülírt kettős funkciójának a betöltésére. Az elsőfokú bíróság által meghatározott marasztalási összeg megfelel a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésébe foglalt jogszabályi követelményeknek, a káresemény idején irányadó ár- és értékviszonyoknak, a hasonló ügyekben megítélt sérelemdíj mértékének; a sérelemdíj összegének megváltoztatására sem a felperes, sem az alperes fellebbezésében megjelölt indokok nem szolgáltattak kellő alapot.

A felperes ugyanakkor megalapozottan hivatkozott fellebbezésében arra, hogy mivel ikreket várt,

mindenből kettőt kellett vásárolnia. A felperes által vásárolt babaholmik igazodtak az ikermagzatok várható, nem eltúlzott szükségleteihez, figyelemmel arra is, hogy a károsultnak a Ptk. 6:525. § (1) bekezdésében foglalt kárenyhítési kötelezettsége nem terjed odáig, hogy a károkozás következményeinek az elhárításához a szükséges eszközök közül kizárólag a legszükségesebb, legolcsóbb megoldást válassza. Minderre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az alperes marasztalásának összegét ezen a címen - a kamatfizetési kötelezettség változatlanul hagyása mellett - 930.000 forintra emelte fel, tekintetbe véve azt is, hogy a felperesnek - az alperes fellebbezési állításával szemben - nem áll fenn kötelezettsége a megvásárolt babaholmik értékesítésére, továbbá azt is, hogy a megvásárolt tárgyakban bekövetkezett értékcsökkenés sem eshet a felperes terhére, valamint az sem, hogy azok továbbra is a javait képezik. Az alperes a Ptk. 6:522. § (1) bekezdés a) pontja alapján ugyanis a teljes kártérítés körében a károsult vagyonában bekövetkezett értékcsökkenést tartozik megtéríteni. A felperest azért érte kár, mert a károkozó magatartás miatt utóbb kiderült, hogy olyan termékekre fordította a pénzét, amiket a károkozó magatartás okafogyottá tett. A bírói gyakorlat szerint a kárnak nem elengedhetetlen feltétele, hogy a károsult teljes vagyonában közgazdasági értelemben csökkenés következzen be. Ha a károsult olyan dolgot szerez be, amelynek megvásárlása a károkozó magatartás miatt vált szükségtelemmé, a vagyonában közgazdasági értelemben nem következik be csökkenés, ugyanis az elköltött pénzösszeg helyébe ugyanolyan értékű vagyontárgy lép; jogi értelemben azonban a károsodás megvalósul, mert olyasmit vett, amire a károkozás folytán nincs szükség, így az elköltött pénzösszeg megtérítését teljes egészében követelheti.

Nem megalapozott az alperes fellebbezése az anyasági támogatás tekintetében sem. Kétségtelen, hogy a felperes a jogszabály alapján jogosult lett volna az anyasági támogatás igénybevételére, és abban az esetben, ha a károsult igénybe vesz valamilyen társadalombiztosítási szolgáltatást, akkor ennek a költségnek a megtérítésére - kár bekövetkezésének hiányában - a továbbiakban a kárért felelős személytől nem tarthat igényt. A káreseménnyel okozati összefüggésben teljesített természetbeni és pénzbeli társadalombiztosítási juttatásokat a kár megtérüléseként kell figyelembe venni, és a társadalombiztosítási juttatások folytán megtérült károk megtérítésére a kárért felelős személy nem kötelezhető, mert a kárért felelős személy kötelezése a már megtérült kár megtérítésére a káronszerzés tilalmába ütközne. A felperesnek ugyanakkor nem volt kötelessége, és tőle az adott helyzetben általában nem is volt elvárható, hogy igénybe vegye - a jövedelemvesztése mértékéhez képest elenyésző mértékű - anyasági támogatást, és ezzel a más által okozott kár megtérítését a kárért felelős személy helyett a társadalombiztosításra hárítsa, és ilyen módon mérsékelje a kárért felelős személy fizetési kötelezettségét.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az előzőekben kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg ezt meghaladóan - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A felperes kisebb részben eredményes fellebbezésére is tekintettel, az alperes a sikertelen fellebbezése következményeként a másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 81. § (1) bekezdése szerint köteles a felperes részére a jogi képviselte ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, valamint a 46. § (1) bekezdése szerint számított fellebbezési eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezés - a felperes személyes költségmentességére, és az alperes személyes illetékmentességére figyelemmel [Itv. 5. § (1) bekezdés c) pont] - a Pp. 81. § (1) bekezdésén, az Itv. 46. § (1) bekezdésén, továbbá a 6/1986.

(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdésén, 14. §-án, valamint a 15. § (1) és (3) bekezdésein alapul.

Budapest, 2019. október 11.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.
bíró